

O sticlă cu vin și un cort

Daniel Vișan-Dimitriu

A fost o poveste ciudată,
ce încă-mi provoacă fiori,
și-aș vrea s-o văd continuată
când noaptea se pierde în zori.

E-un farmec aparte în noapte,
când focul te-nvăluie-n fum,
și vezi, dintre stele, doar șapte
ce parcă te-ndeamnă la drum.

Nu-ți trebuie mult: o pădure,
un cort și o sticlă cu vin,
chibrituri, o mică secure,
și-un cer plin de stele, senin.

Povestea e-n tine și-așteaptă
s-o chemi, s-o dorești, s-o ascuți,
să treacă din minte în șoaptă
prin aburi ce-aleargă desculți.

În jur, e un cerc de-ntuneric,
se-aude un foșnet ușor,
iar focul îți pare feeric
pe scena c-un singur actor.

Slănina, la foc, scânteiază
și-i sfârâie stropii-n tăciuni,
mirosul ei îmbălsămează
tot aerul de sub aluni.

O smulgi, c-o felie de pâine
din bățul în care s-a fript
și muști, cu o poftă de câine,
căci dinții, deja, s-au înfipt.

Să fie doar focul de vină,
sau ochii de poftă lucesc?
O dușcă de vin îmi alină
și ultima grijă. Trăiesc!

Povestea? Deja este faptă,
încrederea mi-o recâștig,
dar mintea, e-ntreagă, e aptă?

Fiorii? Sunt doar de la frig,

Căci focul s-a stins, iar în zorii
ce-apar când, deja, visu'-i mort,
o ploaie se-abate din norii
ce trec peste-o sticlă și-un cort.